

List Filipským

Třetí díl

F 1,27-30

1. Žít v souladu s evangeliem (verš 27a)

Apoštol vyzývá filipské křesťany k tomu, aby žili způsobem života, který odpovídá evangeliu Ježíše Krista. Slova „ved'te život“, která nacházíme v ekumenickém překladu, jsou překladem jediného řeckého slova POLITEUESTHE (v inf. POLITEUESTHAI). Je příbuzné se slovem POLITEUMA (obec, občanský svazek, stát; též „občanství“), které Pavel použil ve F 3,20. V ekumenickém překladu tam máme slovo „občanství“. Dalším příbuzným slovem je například POLITEIA (občanství), s nímž se setkáváme ve Sk 22,28. Sloveso POLITEUESTHAI má význam: být občanem, mít domovské právo, domovinu; spravovat stát; obcovat, vést život, chovat se. Použitím tohoto slova Pavel možná narážel na římské občanství Filipánů. Jak už jsme si pověděli, město Filipy bylo římskou kolonií, tedy jakýmsi malým Římem. Jeho občané byli zároveň občany římskými, z čehož jim plynuly nemalé výhody. Přirozeně to také muselo znamenat, že život ve městě se řídil římskými zákony. Křesťané ve Filipech však vlastnili ještě mnohem významnější občanství - občanství v nebesích, občanství v Božím království (F 3,20). Stali se jimi, když uvěřili evangeliu Ježíše Krista. Jako občané nebeského Božího království měli žít v souladu s jeho zákonem, kterým je evangelium Ježíše Krista. Stejná výzva platí i dnes nám všem, kdo jsme uvěřili stejnému evangeliu jako oni. Co to obnáší vést život, který odpovídá evangeliu? Něco se o tom dovídáme v dalších verších.

2. Ve svorném duchovním zápasu (verše 27b)

Apoštol Pavel chtěl vidět, nebo se doslechnout, že filipští křesťané jsou duchovně jednotní. Doslova podle řeckého textu: „...že *stojíte* v jednom Duchu, ...“ Všichni přijali jednoho Ducha svatého. Důležité bylo, aby v tomto jediném Duchu také stáli. Podobně jako vojáci se měli držet na vítězné duchovní pozici. Měli zůstat v souladu s Duchem svatým a tím zároveň i v souladu mezi sebou navzájem.

Z tohoto základu pak měly vyplývat (nebo s ním měly souviset) další dvě charakteristiky. Jednak jejich svorný duchovní zápas. Z duchovní jednoty vyplývá (nebo s ní souvisí) to, že křesťané nebojují proti sobě navzájem, nýbrž vedou „jednou myslí zápas ve víře v evangelium“ (ČEP). Řecký text lze chápat tak, že tento zápas mají vést *prostřednictvím* víry, tedy vírou. Jinou, snad pravděpodobnější, výkladovou možností však je, že apoštol tu měl na mysli zápas o víru v evangelium. Není samozřejmostí, že budeme žít podle pravdy evangelia. O reálně žitou víru je třeba

bojovat, zápasit. Modlit se. Trvat na tom, že své myšlení a jednání chceme řídit podle Ducha svatého a ne podle našich hříšných sklonů či zvyklostí tohoto světa. Kde stojíme my? Proti komu skutečně bojujeme? O co skutečně zápasíme?

3. Bez strachu z protivníků (verše 28-30)

Další charakteristikou, která vyplývá z duchovní jednoty (nebo s ní souvisí) je to, že se křesťané v ničem nestrachují svých protivníků. Filipští křesťané měli protivníky, stejně jako je měl i apoštol Pavel. To je něco, s čím jako křesťané musíme počítat (srov. 2Tm 3,12). Pokud sloužíme království Božimu a snažíme se žít podle jeho zásad, ocitáme se nutně v konfliktu s lidmi tohoto světa a se zlými mocnostmi. Dobrou zprávou je, že království Boží má nad tímto světem a nad ďáblem jasnou převahu. Ježíš Kristus vybojoval zásadní a převratné vítězství království Božího nad mocnostmi temnoty (viz např. Ko 1,13; 2,14-15). Z tohoto důvodu se občané Božího království v ničem nemusí strachovat protivníků. Ať už jsou těmi protivníky lidé nebo duchovní mocnosti zla. Protivníci evangelia mohou hrozit, kritizovat, pomlouvat atp. Mohou se uchýlovat k fyzickému násilí. Nemohou však zastavit vítězný postup Božího království.

Když se křesťané nelekají protivníků, je to „předzvěst“ (ČEP v. 28; Ř. ENDEIXIS - znamení, projev, důkaz) významných událostí. Pro jejich protivníky je to předzvěst porážky, záhuby. Ve svém úsilí ničit církve prostě neuspějí a budou poraženi. Pokud nepřátelští nevěřící lidé nebudou činit pokání, čeká je věčné zahynutí. Pro křesťany je však jejich vlastní odvaha naopak předzvěstí spasení. Všechny překážky a problémy překonají a nakonec to s nimi dobře dopadne (srov. Ř 8,28). Když se nebojíme protivníků, tak už jsme z velké části vyhráli. Naše spása či záchrana je ovšem od Boha. Tu odvahu křesťané nemají sami ze sebe, pochází od Boha, z Ducha svatého.

Setkáváme se zde s Božím pohledem na utrpení pro Krista. Z tohoto pohledu je utrpení kvůli Kristu milostí, nezaslouženým darem. Nezaslouženým projevem Boží přízně. Křesťanům bylo od Boha dáno nejen v Krista věřit, ale také kvůli němu trpět. Ne každé utrpení křesťanů je však utrpením pro Krista. Jako křesťané můžeme trpět i zbytečně, třeba proto, že se pokoušíme přiblížit lidem Krista nevhodným způsobem.

Filipští sice nebyli ve vězení. Vedli však stejný zápas jako Pavel. Zápasili o stejnou věc, patřili do stejného týmu, do stejné armády. V jakém týmu a v jaké armádě se nyní nacházíme my? Když sloužíme Kristu ve stejném duchu jako apoštol a filipští věřící, pak jsme zapojeni do stejného zápasu jako oni.